Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0,30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' .—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1905 — Ἔτος 27ον.—Ἀριθ. 21

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Ἰνδὸς ἐκρεμοῦσε τὸ *κόλουβρο*, τὸ ὁποῖον εἶχε μῆκος δύο μέτρων, εἰς τὸν κλάδον ἑνὸς δένδρου καὶ το ἐγέμιζε, σὰν λουκάνικο, μὲ κομματάκια ἀπὸ *μανιόκαν*. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ το στίβη, ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἄκρον ἕως τὸ κάτω. Ἀπὸ τοὺς πόρους τῶν φύλλων ἔτρεχεν ὁ γαλακτώδης χυμὸς τοῦ βολβοῦ, — τὸ δηλητήριον.

Ἀφοῦ ἔστιψε καλὰ-καλὰ ἐκείνην τὴν κιτρινωπὴν ζύμην, ὁ Ἰνδὸς ἄδειασε τὸ *κόλουβρο*, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, ἕως ὅτου ἐτελείωσαν ὅλα τὰ τεμάχια τῆς ξεφλουδισμένης *μανιόκας*.

— Τρώγεται τώρα ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει μὲ προσοχὴν ἐκείνην τὴν ἐργασίαν.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἔφυγεν ὅλον τὸ δηλητήριον, καὶ εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ προξενήσῃ τὸν θάνατον.

— Τί ἄλλο χρειάζεται ;

— Πρῶτα-πρῶτα χρειάζεται κόσκινον διὰ νὰ χωρισθῇ τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ τὰς ἶνας που περιέχει.

— Κόσκινο ὅμως δὲν ἔχομε.

— Θ' ἀναλάβῃ ὁ Γιαρουρῆς νὰ το κατασκευάσῃ μὲ τὰς ἶνας τοῦ κοκοφοίνικος.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Ἔπειτα ὁ Γιαρουρῆς θὰ κατασκευάσῃ μὲ ἄργιλον μίαν γαβάθαν, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν ταψὶ σιδερένιο. Θ' ἀπλώσῃ τὴν μανιόκαν ἐπάνω στὴν γαβάθαν καὶ θὰ την ἀφίσῃ νὰ στεγνώσῃ μὲ σιγανὴν φωτιάν, διὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ δηλητηρίου. Δὲν εἶνε ὅμως πάντοτε ἀπαραίτητον αὐτὸ τὸ ψήσιμον ἂν μείνῃ ἡ μανιόκα δύο ἡμέρας εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, χάνει τὰς δηλητηριώδεις ἰδιότητάς της.

— Καὶ διατί ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας.

— Διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι τὸ δηλητήριον τῆς *μανιόκας* εἶνε πτητικὸν καὶ ἐξατμίζεται καθὼς τὸ κυανυδρικὸν ὀξύ... Τὸ ἀλεῦρι λοιπόν, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται οὕτω ἀπὸ τὴν *μανιόκαν*, λέγεται *κουάκ*, καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ βάζουν μέσα σὲ βαρέλια, ὅπου διατηρεῖται πολὺν καιρὸν ἄριστα. Κατασκευάζονται δὲ ἀπὸ αὐτὸ γαλέττες, αἱ ὁποῖαι λέγονται *κασσάβα*.

« Ὁ Γιαρουρῆς, ἅμα τον εἶδεν, ἐστάθη ψιθυρίζων . . .» (Σελ. 163, στήλ. α'.)

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια, γιατρέ, ὅτι εἶνε πολὺ θρεπτικοὶ αὐτοὶ οἱ βολβοί ;

— Ἀρκεῖ μισὸ χιλιόγραμμον *κασσάβα* διὰ νὰ καλοφάγῃ ἕνας ἄνθρωπος διὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

— Λοιπόν, ἔχομεν ἐδῶ . . .

— Κουὰκ ἀρκετὸν νὰ περάσωμεν ἕνα μῆνα.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σαβάννας ἀντήχησεν ἕνας τρομακτικὸς πάταγος.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, ἁρπάζων τὸ τουφέκι του.

— Ἔπεσε τὸ βαμβοῦ, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔχωμεν καὶ τὸ μονόξυλόν μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Ὁ Ἰνδὸς καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ ἐβιάζοντο ν' ἀναχωρήσουν. Δὲν ἔχασαν λοιπὸν τὸν καιρόν των τὰς ἑπομένας ἡμέρας.

Ὅταν ἔπεσε τὸ γιγαντῶδες βαμβοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε καῇ μὲ τὴν φωτιὰν εἰς τὴν βάσιν του, ὁ Γιαρουρῆς ἔσκαψε τὸν κορμόν του, τὸν ἐσκάλισε, καὶ ἔκαμεν ἓν μονόξυλον μακρὸν δέκα μέτρα, πλατὺ ἓν μέτρον καὶ ἥμισυ περίπου, ἐλαφρόν, ἀλλὰ στερεώτατον. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν

κουπιά, τὰ ὁποῖα εἶχαν χαθῆ εἰς τὸ ναυάγιον, ὁ Ἰνδὸς κατεσκεύασεν ὀκτὼ ζεύγη *τακαρί*, δηλαδὴ μακρὰ καὶ πλατειὰ κουπιά, διότι οἱ λευκοὶ δὲν ἦσαν συνηθισμένοι νὰ μεταχειρίζωνται τὰ κοντὰ κουπιὰ τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἑτοιμάσῃ τὸ *κουάκ*, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ *κασσάβα*, ἐνῷ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Ἀλόνσος ἔκαμναν καπνιστὰ μὲ σιγανὴν φωτιὰν σεβαστὸν ἀριθμὸν ψαριῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὸ ναυάγιον τῆς λέμβου, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐπεβίβασαν τὰ τρόφιμα· τὰ ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμνην, διὰ νὰ ἰσορροπήσουν καλλίτερα τὸ μονόξυλον, καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ἀνέπλευσαν, χωρὶς ἐμπόδια, τὸν καταρράκτην.

Τὸ μονόξυλον ἀρμένιζε λαμπρά. Ἦτο πολὺ ἐλαφρότερον ἀπὸ τὴν λέμβον, καὶ δύο μόνον κουπιὰ ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ το κάμνουν νὰ παίρνῃ τέσσαρα μίλια τὴν ὥραν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ταξειδιῶται μας ἠμποροῦσαν νὰ συναλλάζωνται καὶ νὰ ξεκουράζωνται.

Ἐταξείδευσαν ἑνδεκα ἡμέρας. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς συμβολὰς διαφόρων παραποτάμων, ἄλλων μικρῶν καὶ ἄλλων μεγάλων, προσήγγισαν δὲ εἰς τὴν ξηρὰν δύο φοράς, διὰ ν' ἀνανεώσουν τὴν προμήθειαν τοῦ ψωποῦ κρέατος, καὶ ἐσκότωσαν μερικοὺς μυρμηγκοφάγους ποῦ τοὺς ἐπέτυχαν πλησίον μιᾶς συσσωρεύσεως ἀπὸ φωλεὰς τερμιτῶν. Ἀφοῦ ἐπέρασαν τόπους ἐρήμους καὶ ἐντελῶς ἀγρίους, ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βενιτουάρη, τοῦ ποταμοῦ ὅστις ἔμελλε νὰ τους φέρῃ εἰς τὴν περιπόθητον Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

Ὅταν ἀντίκρυσε τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, τὰ ὁποῖα ἐξεχύνοντο ἀφρισμένα εἰς τὸν Ὀρενόκον, ὁ Γιαρουρῆς, διὰ πρώτην φοράν, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γιόπη.

— Ἡ ζωὴ τοῦ Γιόπη εἶνε δική μου! ἀνέκραξε μὲ ἀπερίγραπτον τόνον...

Κατόπιν διηύθυνε τὸ μονόξυλον πρὸς τὴν ἀκτήν, τὸ ἐκάθισεν εἰς τὰ ἀμμώδη ρηχά, ἐγκατέλειψε τὰ κουπιά, ἐσταύρωσε τὰ χέρια του εἰς τὸ στῆθός του κ' ἐκύτταξεν ἀτενῶς τὸν Δὸν Ραφαὴλ μὲ τὰ μάτια του, ποῦ ἔβγαζαν ἀστραπάς.

— Ἄς μιλήσωμε, ἀφέντη! εἶπε.

— Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής, ἀρκετὰ ἔκπληκτος ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον προοίμιον.

— Ἐφύλαξα τὸν λόγον μου καὶ σ' ἔφερα εἰς τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνει εἰς ἐκείνην τὴν ἑξακουστὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, τὴν ὁποίαν οἱ συμπατριῶταί σου, τρεῖς αἰῶνας τώρα, ζητοῦν νὰ εὕρουν. Προδίδω τὴν φυλήν μου, προδίδω τὸ μυστικόν, ποῦ τόσα χρόνια μένει κρυμμένον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς σου· ἴσως γίνω ὁ καταστροφεὺς τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, ποῦ κατέβησαν ἀπὸ τὰς μακρυνὰς χώρας, ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύσιν, διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν καταπίεσιν τῶν λευκῶν, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Γιόπη. Τώρα ἀπαιτῶ ἀπὸ ἐσέ, τὸν ἀφέντη μου σήμερα, ἀλλὰ ὄχι αὔριον, διότι εἶμαι Ἰνδὸς ἐλεύθερος, νὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς τὴν ἐκδικησίν μου!

— Ἐξηγήσου, Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Εἶσαι πάντοτε ἀποφασισμένος νὰ με ἀκολουθήσῃς;

— Πάντοτε.

— Καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ εὕρω τὸ δίκαιόν μου;

— Τί δηλαδή;

— Νὰ γίνω, πρῶτον καὶ κύριον, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν υἱῶν τοῦ ἡλίου.

— Θὰ σε βοηθήσωμεν, ὅσον ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις μας.

— Καὶ νὰ σκοτώσω τὸν Γιόπη.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειά δική σου, κ' ἐμεῖς δὲν θ' ἀναμιχθῶμεν σ' αὐτό.

Ὁ Ἰνδὸς ἐφάνη ἀπορῶν μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμάς, εἶπε:

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ὅταν γίνω ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς, θὰ κυττάξω μόνος μου νὰ ἐκδικηθῶ.

— Τώρα, ἄφισε νὰ μιλήσω κ' ἐγώ, —εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

—Τ' αὐτιά τοῦ Γιαρουρῆ σὲ ἀκούουν.

— Εἶνε πολυάριθμος ἡ φυλὴ τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου;

— Εἶνε ἀρκετὲς χιλιάδες, καὶ εἶνε σύμμαχοι μὲ ἄλλας φυλάς, ἐπίσης μεγάλας.

— Καὶ ἀρκοῦμεν ἡμεῖς διὰ νὰ νικήσωμεν τόσους Ἰνδούς;

Μειδίαμα ἐπήνθησεν εἰς τὰ χείλη τοῦ Γιαρουρῆ.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ κόμμα μου εἰς τοὺς Κασσιπαγότους,—εἶπε κατόπιν. Οἱ υἱοὶ τοῦ ἡλίου δὲν γνωρίζουν τὰ τουφέκια, καὶ λογαριάζω πῶς θὰ τους τρομάξωμεν μὲ τὸν κρότον ποῦ κάμνουν.

— Τότε ἔχεις τὸν λόγον μου.

— Πολὺ καλά. Ὁ Γιόπης εἶνε στὰ χέρια μου... Ἄς πηγαίνωμεν!

— Πόσες ἡμέρες χρειάζονται διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Μανόαν;

— Τέσσερες.

— Ὅλες διὰ τοῦ ποταμοῦ;

— Ὄχι· μεθαύριον θὰ τὸν ἀφίσωμεν καὶ θὰ βαδίσωμεν ἐπάνω στὰ βουνά. Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ τὸν ἀνεβοῦμε ὑψηλότερα. Ἔμπρὸς λοιπόν!...

Ἐξανάπταισαν τὰ κουπιὰ καὶ ἐξηκολούθησαν ν' ἀναπλέουν τὸν ποταμόν, ὅστις κατέβαινε μεταξὺ δύο ὀχθῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σκεπασμέναι μὲ δάση φοινίκων παντὸς εἴδους, τόσον πυκνὰ φυτρωμένων ὥστε δὲν ἄφηναν τόπον οὔτε δι' ἕνα ἄνθρωπον νὰ περάσῃ. Ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο ἐντελῶς ἔρημος· δὲν ἦτο ἐκεῖ οὔτε καλύβη, οὔτε μονόξυλον. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πουλιὰ ἦσαν ὀλίγιστα, οἱ δὲ πίθηκοι ἐντελῶς ἔλειπαν. Κατὰ τὰς δύο, ὁ Γιαρουρῆς ἐδακτυλοδείκτησε τὴν κορυφογραμμὴν μερικῶν βουνῶν, τὰ ὁποῖα διεκρίνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἦσαν τρία, ὀξυκόρυφα, καὶ φυτευμένα μὲ δάση ἕως τὸ μέσον, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέραν ἐντελῶς γυμνά.

— Ἡ Μανόα εἶνε ἐκεῖ!... εἶπε.

Ἀλλά, καθὼς ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἡ φωνή του ἔτρεμεν. Ἴσως ἡ συνείδησίς του ἐξηγείρετο ἐναντίον τῆς θελήσεώς του, καὶ δι' αὐτὸ εἶχε διστάσῃ νὰ προδώσῃ εἰς ἐκείνους τοὺς ξένους τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον τόσον ζηλοτύπως ἐφύλαξαν ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας οἱ ὁμόφυλοί του.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἐνῷ ἔδεναν τὸ μονόξυλόν των πλησίον μιᾶς ἐλώδους σαβάννας, τὴν ὁποίαν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν στενὴ γλῶσσα γῆς, ἤκουσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα μίαν διάτορον κραυγήν.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Σύνθημα ἴσως;

— Εἶνε πουλί που κατοικεῖ σ' αὐτὰ τὰ δάση, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Δὲν κάμνω λάθος ἐγώ.

Ἐδείπνησαν μὲ *κασσάβα* καὶ μ' ἕνα κομμάτι κυνήγι, μαγειρευμένον ἀπὸ τὸ πρωΐ, διότι δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀνάψουν φωτιάν, καὶ ἔπειτα ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν σκιὰν ἑνὸς φοίνικος. Ἐφύλαττεν ὁ Ἰνδός, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν πρώτην *βάρδιαν*.

Δὲν εἶχε περάσῃ μία ὥρα, ὅταν ἡ ὀξεῖα κραυγὴ ἐπανελήφθη, ἀλλ' ὄχι τόσον δυνατὴ καὶ πολὺ πλησιέστερα.

Ὁ Γιαρουρῆς ἐσηκώθη κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν καραβίναν τοῦ καλλιεργητοῦ. Ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο ἥσυχοι, κατόπιν δὲ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ξηρᾶς καὶ ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν *κουέβραν*. Τὸ φυτὸν τοῦτο εἶνε τεραστία κολοκυθιὰ μὲ φύλλα μεγάλα καὶ πυκνά, μὲ τοὺς κλάδους πάντοτε γεμάτους ἀπὸ παράσιτα φυτά, μὲ τὸν κορμὸν θαμμένον μέσα στὰ μανιτάρια, καὶ παράγει καρποὺς ὠχροπρασίνους καὶ στιλπνούς, σφαιροειδεῖς τὸ σχῆμα, μεγάλους σὰν πεπόνια, καὶ περιέχοντας σάρκα ὑπόλευκον καὶ μαλακήν. Τὰ κολοκύθια ἐκεῖνα, κοπτόμενα εἰς τὸ μέσον, σκαπτόμενα καὶ ξηραινόμενα, χρησιμεύουν εἰς τοὺς Ἰνδοὺς ὡς δοχεῖα νεροῦ καὶ ὡς πιάτα.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, ἐστέκετο ἕνας ὑψηλόσωμος Ἰνδός, μὲ

κατάστικτα τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στῆθος, μὲ ἕνα κόκκινο μανδύλι εἰς τὸ κεφάλι, ὅπως ἐσυνείθιζαν ἄλλοτε νὰ φοροῦν οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Περοῦ, καὶ μὲ ἕνα φουστανάκι, ἐπίσης κόκκινο, γύρω στὴν μέσην του. Εἶχεν ἀφίσῃ κατὰ γῆς τὶν καλαμοσωλῆνα του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχεν ἐχθρικοὺς σκοπούς.

Ὁ Γιαρουρῆς, ἅμα τὸν εἶδεν, ἐστάθη ψιθυρίζων:

— Ἐσὺ εἶσαι, Σιπάνα;

— Ἐγώ, Γιαρουρῆ. Ἤκουσες τὸ σύνθημα;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς μὲ βραχνὴν φωνήν.

— Ἔχω ἑπτὰ ἡμέρας ποῦ σὲ περιμένω.

— Πῶς ἤξευρες ὅτι θὰ ἐπέστρεφα;

— Ἄνθρωποι πιστοὶ σὲ εἶδαν μὲ τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους.

— Αὐτοὶ ποῦ ἐβούλιαξαν τὴ βάρκα;

— Ναί.

— Ποῖοι εἶνε;

— Τί σε μέλει;... Εἶνε Ἰνδοὶ ποῦ δὲν προδίδουν τὴν φυλήν των.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. — Καὶ σύ, τί θέλεις;.. γιατί μ' ἐφώναξες; Ποιός σ' ἔστειλε;

— Ὁ Γιόπης.

— Αὐτός!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰνδός.— Καὶ τί ζητεῖ ἀπὸ ἐμέ;

— Σὲ προσκαλεῖ νὰ γυρίσῃς πίσω, εἰς τὸν Ὀρενόκον.

— Ἐγώ;... Ποτέ! Θέλω τὴν ζωὴν τοῦ Γιόπη!

— Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Ἰνδὸς μὲ σοβαρὸν τόνον — εἶσαι Κασσιπαγότος, σύμμαχος τῶν Ἠπειρομερίων, υἱὸς τῶν ἀπογόνων τοῦ ἡλίου, ὅπως ἐγώ, καὶ ὅπως ὅλοι τῆς φυλῆς μας.

— Δὲν εἶμαι πλέον· εἶμαι Ἰνδὸς χωρὶς φυλήν.

— Γιαρουρῆ, προδίδεις τὴν πατρίδα.

— Ὁ Γιαρουρῆς δὲν ἔχει πατρίδα πλέον.

— Προδίδεις τὸ προαιώνιον μυστικόν μας.

— Ναί, μὰ ἐκδικοῦμαι τὸν Γιόπη.

— Γιαρουρῆ, εἴμεθα ἰσχυροί.

— Καὶ οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι εἶνε ἰσχυρότεροί σας.

— Δὲν ἔχεις πλέον κόμμα... κανεὶς δὲν θὰ πλησιάσῃ τὸν προδότην!

— Δέν με μέλει· ἔχω τοὺς λευκούς.

— Γιαρουρῆ, γύρισε πίσω, καὶ ὁ Γιόπης ὑπόσχεται νὰ σε ἀφίσῃ ἐλεύθερον.

— Ποτέ!...

— Θὰ σκοτωθῆς ἔτσι.

— Ἀλλὰ πρῶτα θὰ σκοτώσω τὸν Γιόπη.

— Θέλεις λοιπὸν τὸν πόλεμον;

— Ναί, τὸν θέλω.

— Συμφορὰ σὲ σένα καὶ στοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους!

(Ἕπεται συνέχεια.) **Ν. Πορίωτης**

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἀλμ. Σαλγάρη.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ»

Ἀγαπητοί μου,

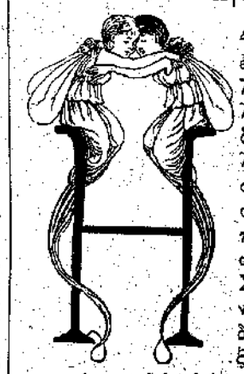

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἔδειξε τὰς τελευταίας ἐπιστολάς σας, καὶ εἶδα πόσον μεγάλην ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμαν οἱ στίχοι, τοὺς ὁποίους ἐδανείσθηκα ἀπὸ τὸν Σολωμόν, διὰ νὰ σᾶς τραγουδήσω τὴν Ἀνοιξιν. Αὐτὸ μ' ἐχαροποίησε πολύ· διότι εἶδα ὅτι ἐννοεῖτε κ' ἐκτιμᾶτε τὰ ὡραῖα πράγματα, ὅτι ἔχετε ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα, τὴν φιλοκαλίαν. Ἀλήθεια ὁ Σολωμὸς εἶνε μεγάλος ποιητής, καὶ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ ἴσα-ἴσα ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ συγκινοῦν ἐπίσης καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, κ' ἐκείνους που θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τους ἐννοήσουν βαθειά, κ' ἐκείνους ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν μόνον νὰ τους αἰσθανθοῦν. Παραδείγματος χάριν, ὁ μεγαλήτερος ποιητὴς τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Ὅμηρος, καὶ τὸ ὡραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ ὅσα ἔγραψε εἶνε ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης εἰς τὸ Ζ τῆς Ἰλιάδος· ἑπομένως αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι στίχοι θεωροῦνται ὡς τὸ τελειότερον, τὸ ὑψηλότερον κομμάτι τῆς παγκοσμίου ποιήσεως. Ἐ! ἂν αὐτοὺς τοὺς στίχους, μεταφρασμένους εἰς γλῶσσαν καταληπτήν, τοὺς ἀπήγγελλε κανεὶς εἰς μίαν ὁμήγυριν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπροκάλει τὰ δάκρυα καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν.

Ἀλλὰ τὸ προτέρημα τοῦτο τῆς ὑψηλῆς τέχνης δὲν ἐλαττόνει τὴν ἐκτίμησίν μου πρὸς τοὺς νεαροὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν μὲ ὡραῖα καὶ εἰλικρινῆ λόγια τὸν θαυμασμόν των διὰ τοὺς στίχους τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ Σολωμὸς δὲν εἶνε Ὅμηρος· δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀρχαῖος, κλασικός, ἐπίσημος καὶ ἀναμφισβήτητος. Εἰς μερικὰ Σχολεῖα π. χ. διδάσκουν, ὅτι ἦτο μὲν μεγάλος ποιητής, ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας ἐμπνευσμένος, ἀλλ' ὅτι ἀγνοῶν τὴν *ἑλληνικὴν*, τὴν ὁποίαν ἔγραφαν τότε ὁ Ραγκαβῆς καὶ οἱ Σοῦτσοι, ἔγραψεν εἰς γλῶσσαν χυδαίαν καὶ βάρβαρον! Μὲ αὐτὴν τὴν προκατάληψιν, ἡ ὁποία βαρύνει τοὺς μαθητάς, ὁ Σολωμὸς θαυμάζεται κάπως δυσκολώτερα. Σεῖς λοιπόν, οἱ ὁποῖοι ηὕρατε τοὺς στίχους του τόσον ὡραίους, κ' ἐθαυμάσατε μαζὶ μὲ τὸ κάλλος τῶν ἐννοιῶν καὶ τὴν μουσικὴν τῆς γλώσσης του, ἀφεύκτως ἔχετε ἀνάπτυξιν καὶ καλαισθησίαν. Καὶ ἀφοῦ σᾶς ἤρεσαν τόσον οἱ στίχοι του, καὶ ὄχι μόνον τοὺς ἐνοήσατε ἀλλὰ καὶ τοὺς ἠσθάνθητε, δὲν θὰ εἶχε πλέον κανεὶς δυσκολίαν νὰ σας πείσῃ ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Σολωμοῦ δὲν εἶνε διέλου χυδαία καὶ βάρβαρος, ὅτι ὁ Σολωμὸς ἔγραφε τὰ ποιήματά του εἰς αὐτὴν ὄχι διότι ἠγνόει τὴν ἀρχαίαν (αὐτὸ εἶνε συκοφαντία) ἀλλὰ διότι εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ζωντανή, ἡ φυσικὴ γλῶσσα, εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ αἰσθήματος, τῆς καρδιᾶς, καὶ ὅτι ἑπομένως εἶνε ἡ μόνη κατάλληλος διὰ κάθε ποίησιν.

Αὐτὰ ἐσυλλογιζόμην, κατόπι τῶν ἐπιστολῶν σας, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Κ' ἔξαφνα ἐνθυμήθηκα ὅτι μέσα εἰς τὰ Ἅπαντα τοῦ Σολωμοῦ, ὑπάρχουν ἴσα-ἴσα ὀλίγοι στίχοι ἐξυμνοῦντες τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν. Εἶνε ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν «Λάμπρον», (τὸ ἡμιτελὲς δραματικὸν ποίημα τοῦ Σολωμοῦ), μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς». Δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς τοὺς δώσω; δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀνταμείψω διὰ τὴν εὐχαρίστησίν που μου ἐπροξενήσατε, μὲ μίαν νέαν ἀπόλαυσιν; Οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε τόσον θαυμάσιοι, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι. Ἀπολαύσατέ τους:

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι,
Σύγνεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῦσε
Τούρανοῦ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέρη.
Καὶ ἀπὸ 'κεῖ κινημένο ἀργοφυσοῦσε
Τόσο λεπτὸ 'στὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,
Ποῦ λὲς καὶ λέει μὲς 'στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα:
Γλυκειὰ ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μαυρίλα.

Χριστὸς ἀνέστη! Νέοι, γέροι κι' κόρες
Ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, ἑτοιμασθῆτε
Μέσα 'στὶς Ἐκκλησίες τὲς δαφνοφόρες
Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχθῆτε.
Ἀνοίξετε ἀγκαλιὲς εἰρηνοφόρες
Ἐμπροστὰ 'στοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε
Φιληθῆτε γλυκὰ χείλη μὲ χείλη,
Πέστε Χριστὸς Ἀνέστη ἐχθροὶ καὶ [φίλοι

Δάφνες εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι,
Καὶ βρέφη ὡραῖα 'στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μανάδες.
Γλυκόφωνα κυττῶντας τὲς ζωγραφισμένες εἰκόνες, ψάλλουν οἱ ψαλτάδες
Λάμπει τὸ ἀσήμι, λάμπει τὸ χρυσάφι,
Ἀπὸ τὸ φῶς που χύνουνε οἱ λαμπάδες.
Κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἀγιοκέρι,
Ὁποῦ κρατοῦνε οἱ Χριστιανοὶ 'στὸ χέρι.

. . . . . .

Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ δύο λέξεις ἐξηγητικὰς διὰ τὸν στίχον: «Δάφνες εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι». Ποῦ εὑρέθηκαν οἱ τάφοι μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; θὰ ἐρωτήσετε. Ἰδοὺ· εἰς τὴν Ἑπτάνησον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σολωμοῦ, αἱ Ἐκκλησίαι ἐχρησίμευαν ὡς νεκροταφεῖα, καὶ οἱ ἐνορῖται ἐθάπτοντο εἴτε εἰς τὸν περίβολον, εἰς τὸν νάρθηκα, εἴτε κ' ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ὥστε τὸ πλακόστρωτον δάπεδόν του ἀποτελοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ πλάκες τάφων.

Θὰ σᾶς κάμῃ ἐντύπωσιν καὶ ἡ λέξις

ζωγραφισμένες, ἡ ὁποία κόπτεται εἰς τὸν ἕνα στίχον *(ζωγραφί)* καὶ συνεχίζεται εἰς τὸν ἄλλον *(σμένες.)* Ὅταν κατηγόρησαν τὸν Σολωμὸν διὰ τὸ στοιχουργικὸν αὐτὸ σκέρτσο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται συχνότατα, ἀπεκρίθη ὅτι τοῦ τὸ ἐδίδαξε «τὸ ἀπόκρυφο τῆς τέχνης του καὶ τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων», καὶ ἔφερε πλῆθος παραδείγματα ἀπὸ τὸν Ἀριόστον, τὸν Δάντην, τὸν Πίνδαρον καὶ τοὺς ἀρχαίους ἕλληνας τραγικούς, οἱ ὁποῖοι ὁμοίως «τσακίζουν» τὰς λέξεις. Μὴ νομίσετε λοιπὸν ὅτι εἶνε λάθος. Ἀπεναντίας εἶνε μία καλλονὴ τοῦ στίχου,—ἀλλὰ διὰ νὰ δειχθῇ, χρειάζεται καὶ κάποια τέχνη εἰς τὴν ἀπαγγελίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

— Γιὰ σταθῆτε λιγάκι!—εἶπε ὁ Μανώλης, τὸ Ἀρκουδόπουλο.— Δὲν πᾶμε νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ καὶ στὸ σχολεῖο τώρα; . . . Ποιὸς ξέρει τί νάνε ἐκεῖ μέσα, καὶ τί πράγματα μπορεῖ νὰ βροῦμε!

— Σύμφωνος! εἶπε καὶ ὁ Μῆτσος, ὁ ἀδελφός του. Ψηφίζω πῶς πρέπει νὰ πᾶμε. . .

— Ἔχει κανεὶς ἀντίρρησιν;— ἠρώτησεν ὁ Παρδαλάκης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βουλευτοῦ κυρίου Λεοπάρδου.

(Ἐπειδὴ ἦταν ἀνεψιὸς βουλευτοῦ, ἔλεγε καμμιὰ φορὰ κάτι σπουδαῖα λόγια, —ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ μόνον μέσα εἰς τὸ Βουλευτήριον ἀκούονται.)

— Προτείνω ἐγώ, νὰ πᾶμε νὰ φωνάξωμε τὸν Λεονταράκη, καὶ νὰ τὸν καταφέρωμε νὰ ἔλθῃ μαζί μας!—εἶπε ὁ Γιαννάκης τῆς κυρίας Ἐλεφαντίνας.

Ἐξεκίνησαν λοιπὸν ὅλοι μαζί, κ' ἐπῆγαν νὰ εὕρουν τὸν Λεονταράκην, καὶ γρήγορα τὸν ἐτσάκωσαν—δηλαδὴ ἐτσακώσανε τὴν Φασουλίναν. Ἐχοροπηδοῦσε αὐτὴ ἡ κατεργάρα ἀπὸ τὴν χαράν της, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ φόβον νὰ τρώγῃ ξύλο ἀπὸ τὸν *ἄλλοτε* φοβερὸν καὶ τρομερὸν δάσκαλον, τὸν στενὸν συγγενή της. Ἔκαμνε τρελλὰ πηδήματα ἀπὸ δένδρο σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ κλαδὶ σὲ δένδρο. Ἄμα ὅμως εἶδε τὰ ἄλλα μαθητούδια νὰ πλησιάζουν, ἐπήδησε κάτω.

— Ποῦ εἶνε ὁ Λεονταράκης;— τὴν ἐρωτοῦν.

— Κοιμᾶται. . . ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ λιγάκι, στὸν ἥσκιο ἐκεινῆς τῆς χουρμαδιᾶς, διότι, λέει, εἶχε βαρυστομαχιά.

— Ἐκαταλάβαμε! εἶπε ὁ Γιαννάκης.

Κ' ἐπῆγαν ὅλοι νὰ τὸν ἐξυπνίσουν...

Ὁ Λεονταράκης πραγματικῶς ἐκοιμώτανε κ' ἐροχάλιζε δυνατά. Ἔβλεπε ἄσχημο ὄνειρο. Ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τὸν Τζίκο-Τζέκο, θυμωμένο, μὲ ἄγρια μάτια, μὲ στόμα στραβωμένο ἀπὸ τὸ θυμό, καὶ ἀρματωμένον μὲ δύο βέργες.

«Ἔβλεπε στὸν ὕπνό του τὸν Τζίκο-Τζέκο.»

Ἤθελε, λέει, νά τες στάσῃ στὰ δάκτυλα τοῦ Λεονταράκη. . .

Δι' αὐτὸ ἔβγαλε ἕνα φοβερὸ μουγγρητό, ὅταν τὸν ἐξύπνισαν, κ' ἐτινάχθη ἕως ἐκεῖ ἐπάνω. Ἀμέσως ὅμως ἡσύχασε, καὶ γελαστὸς ἐστάθη κ' ἐδέχετο τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ὅλης τῆς συντροφιᾶς.

Ὕστερα ὁ Ἀλεπουδάκης ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι εἶχαν σκοπὸν νὰ πᾶνε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σχολεῖον.

— Ἕτοιμος! ἔρχομαι κ' ἐγώ, εἶπε ὁ Λεονταράκης, κ' ἔφορεσε γρήγορα-γρήγορα τὸ σακκάκι του.

Ἀλλὰ τότε κάποιος ἀπὸ ὅλους παρετήρησεν ὅτι ὁ Μῆτσος καὶ ὁ Μανώλης, οἱ δύο που εἶχαν προτείνῃ αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, εἶχαν γίνῃ ἄφαντοι. Κανένας δὲν τους εἶχε πάρῃ εἴδησιν πότε ἔφυγαν καὶ ποῦ ἐπῆγαν.

« Ἐδέχετο γελαστὸς τὰ συγχαρητήρια... »

Ἔξαφνα ὅμως βάζει τὲς φωνὲς ἡ Φασουλίνα:

— Ἄχ! μαμμά μου! τί εἶνε αὐτά; τί τέρατα εἶνε αὐτὰ ποῦ ἔρχονται ἐδῶ;!

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὅταν αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ἰδικόν των δωμάτιον, ἡ Δωροθέα ἠρώτησε:

— Μαριάννα, τῆς τὰ εἶπες ὅλα γιὰ τὴ μαμμά μας;..

— Ναί, ἀπήντησε δυςθύμως ἡ Μαριάννα. Καὶ εἶπε αὐτὴ πῶς εἶνε ἐλεεινὰ αὐτὰ ποὺ ἔγιναν... Δὲν βλέπω ὅμως τί ἤθελες κ' ἐσὺ νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μας χαλάσῃς τὴν διασκέδασιν, ἀφοῦ μάλιστα ἐπλήρωσα κ' ἐγὼ τὸ μερίδιόν μου...

— Μὰ ἐσὺ δὲν εἶχες διόλου χρήματα. Δέν μου εἶπες ὅτι ὅσα εἶχες ἐπῆγαν στὰ πρόστιμα;...

— Μοῦ ἐδάνεισε ἡ Μαίρη... ἐμουρμούρισεν ἡ Μαριάννα

— Ὥστε ἐμπῆκες καὶ στὰ χρέη τώρα; ἐφώναξε φρίττουσα ἡ Δωροθέα.

Ἡ Μαριάννα ἀνεκάθησεν ἐπάνω στὸ κρεββάτι της, λέγουσα μὲ κακιωμένον τρόπον:

— Οὔφ, ἀνοησίες! Θὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψω, ἅμα μοῦ στείλῃ ὁ πατέρας, ὥστε χρέος δὲν εἶνε. Δὲν θὰ σου ξαναμιλήσω πιά, ὅ,τι κι' ἂν πῇς . . εἶσαι ἀπαισία! — ἐπρόσθεσε, τρυπόνουσα κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα.

Ἡ Δωροθέα ἔδωκε τόπον εἰς τὴν ὀργήν. Ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κλίνην της. Ἡ Μαριάννα γρήγορα ἐκοιμήθη, ἀλλὰ αἱ δύο μεγαλήτεραι ἔμειναν ἀρκετὴν ὥραν ἄγρυπνοι, συνομιλοῦσαι μὲ χαμηλὴν φωνὴν δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὴν Ἐβελίναν, χωρὶς νὰ εὑρίσκουν τί διαγωγὴν ν' ἀκολουθήσουν ἀπέναντί των.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, τὰ περισσότερα κορίτσια ἦσαν νυσταγμένα καὶ δύςθυμα, καὶ τὸ ἀπόγευμα τὰ ἔστειλαν εἰς μακρυνὸν περίπατον, ὅστις κάπως τὰ ἐζωογόνησεν. Ἡ Δωροθέα ἐπλήρωσε τὴν Μαίρην, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὸ ἀνήκτον χρέος τῆς Μαριάννας, τὴν ὁποίαν πάλιν ἐδοκίμασε νὰ συμβουλεύσῃ. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔκλεισε τ' αὐτιά της καὶ κατ' οὐδένα λόγον ἐπείσθη νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐνθαρρυνομένη εἰς τὴν ἀνταρσίαν της ἀπὸ τὴν φίλην της Ἄδαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΝΕΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Τὰ πράγματα δὲν ἐβελτιώθησαν τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα. Ἡ Ἄδα καὶ ἡ Λούση ἐκύτταζαν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀποσπάσουν τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Ἐβελίναν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Δωροθέας. Ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκοήν της τὰ λόγια των «γιὰ τὲς κακὲς μητρυιές», καὶ αὐτὸ τὴν ἐπλήγωσε περισσότερον, διότι ἡ καρδιά της ἦτο καλὴ καὶ δικαία, καὶ

δὲν της ἄρεσε καθόλου νὰ γίνωνται τὰ οἰκογενειακὰ βάσανα ζήτημα κοινῆς συζητήσεως. Ἡ Μαριωρὴ δὲν τὴν παρηγοροῦσε· εἶχε γίνῃ καὶ αὐτὴ ὀξύθυμος καὶ ἔκαμνε τὴν κακιωμένην, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Δωροθέα δὲν την ἤθελε τώρα ποὺ εἶχε τὴν Ρόζαν της.

Ἡ Δωροθέα ἐσκέφθη νὰ γράψῃ στὸ σπίτι της καὶ νὰ δώσῃ τ' γράμμα εἰς μίαν ἐξωτερικὴν νὰ το ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀλλὰ κατόπιν μετενόησε.

— Χαμένος ὁ κόπος θὰ εἶνε. . . ὁ μπαμπᾶς θὰ 'πῇ τῆς μαμμᾶς νὰ μὴν ἀνησυχῇ, ἀφοῦ κοντεύει τὸ Πάσχα, καὶ αὐτὴ εἶνε τόσον ἐνδοτική, ὥστε θ' ἀκούσῃ ὅ,τι τῆς εἰπῇ,—εἶπε πρὸς τὴν Μαριωρήν.

Τακτικὰ τῆς ἔκαμνεν ἐκμυστηρεύσεις. Δὲν ἐφαντάζετο ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς σκυθρωπότητος τῆς ἀδελφῆς της· ὑπέθετε μόνον ὅτι ἡ Μαριωρὴ ἦτο λυπημένη καὶ ὑπέφερε καὶ αὐτὴ μὲ τὴν διαγωγὴν τῶν δύο μικροτέρων.

— Καὶ ἔπειτα εἶνε τώρα κι' αὐτὴ ἡ πεθερὰ στὸ σπίτι, ἐξηκολούθησεν ἡ Δωροθέα. Δὲν ξεύρω τί νὰ κάμω. . .

— Καλὰ τὸ εἶπες, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαριωρή, ἔρχεται τὸ Πάσχα, καὶ θὰ πᾶμε ὅλες στὸ σπίτι, καὶ τότε ὅλα θὰ ἐξηγηθοῦν. . .

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς μὶς Μπάρκερ. Ἡ Δωροθέα ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς παραδόσεως, ὅπου εἶχεν εἰσέλθῃ μὲ τὴν Μαριωρὴν διὰ νὰ συνομιλήσουν ἰδιαιτέρως. Δὲν ἦτο ἀναμμένη φωτιὰ ἐκεῖ, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε λήξῃ τὸ μάθημα, ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἦτο ἀρκετὰ ζεστὸς καὶ ἡ ἀνοιξις ἐφαίνετο ὅτι ἐβιάζετο νὰ ἔλθῃ πρὸ τῆς ὥρας της. . .

— Ἔχετε μερικὰς ἐπιστολάς, Δωροθέα, εἶπεν ἡ μὶς Μπάρκερ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ πείσῃς τοὺς γονεῖς σου νὰ στείλουν καὶ τὰς ἄλλας ἀδελφάς σου ἐδῶ μαζί σας, διότι μοῦ φαίνονται φοβερὰ πίσω στὰ γράμματα.

Ἡ Δωροθέα ἔλαβε τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπέστρεψε νὰ εὕρῃ τὴν Μαριωρήν.

— Τί ἄσχημο πρᾶγμα νὰ σου ἀνοίγουν οἱ ξένοι τὰ γράμματα καὶ νὰ τὰ διαβάζουν! τῆς εἶπε.

Ἐκάθησαν δίπλα-δίπλα καὶ ἤρχισαν νὰ διαβάζουν μαζί. Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τὴν κυρίαν Μάρσαλ,— ὀλίγαι μόνον γραμμαί, ποὺ ἔλεγαν ὅτι τώρα ἦτο πολὺ ἀπησχολημένη, διότι εἶχεν ἔλθῃ ἡ μητέρα της, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ γράψῃ περισσότερα. Δὲν ἔβλεπαν ὅμως τὴν ὥραν, αὐτὴ καὶ ὁ πατέρας, πότε νὰ ἐπιστρέψουν τὰ κορίτσια των διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, καὶ ἤλπιζαν νὰ τὰ ἐπανίδουν καλὰ καὶ εὐχαριστημένα. «Θὰ ἴδῆτε — ἐπρόσθεσε —τὴν οἰκογένειάν μας ηὐξημένην τώρα μὲ τὴν κυρίαν Λῇ, κ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θεωρῆτε τὴν μητέρα μου ὡς ξένην.»

Ἔπειτα ἦτο μία ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ἡ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα εἶχαν γράψῃ ἐναλλὰξ τὰς γραμμάς, ἀλλὰ κακογραμμένη, ἀνορθόγραφος καὶ μελανωμένη.

« *Ἀγαπητὰ κορίτσια*, — Κοντεύει Πάσχα, καὶ γρήγορα θὰ γυρίσετε σπίτι. Χαίρομεν πολύ, καὶ ἐλπίζομεν πῶς δὲν θὰ ξαναφύγετε. Ἡ κυρία Λῇ, ἡ μητρυιὰ γιαγιά μας, εἶνε πολὺ νόστιμη καὶ γελαστή. Ἐγὼ (ἡ Ἐλεονώρα) κάμνω προόδους εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ὀρθωγραφίαν, λέει ἡ μαμμά. Ἐγὼ (ἡ Ἰσαβέλλα) γίνομαι πολὺ ἐργατικὴ καὶ ἀγαπῶ τὰ ἐργόχηρα. Ἡ Ἐλεονώρα ἐκούνησε τὸ τραπέζι, καὶ ἡ μελανιὰ εἶνε δικό της σφάλμα. Ὁ μπαμπᾶς ἔχει τὴν ἰδέαν πῶς θὰ γίνῃ βουλευτής, διότι οἱ ἐκλογῆς του τὸν ἀγαποῦν πολύ. Εἴμεθα ὅλοι καλά. Δὲν μποροῦμε νὰ σας γράψωμε περισσότερα καὶ σᾶς φιλοῦμε γλυκὰ-γλυκά.

«Ἡ Δωροθέα ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς.» (σ. 165, στ. α'.)

Αἱ ἀγαπῶσαι ὑμᾶς ἀδελφαί,

Ἐλεονώρα καὶ Ἰσαβέλλα »

Ἔπειτα ἤρχετο ἕνα τόσο-δὰ γραμματάκι ἀπὸ τὴν Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία εἶχε περιφρονήσῃ τὴν χρησιμότητα τοῦ χαρακωμένου χαρτιοῦ καὶ εἶχε κάμῃ κάτι γράμματα ἐναλλὰξ πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ μεγάλα· ἀπὸ τὲς μουντζοῦρες ποὺ ὑπῆρχαν, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε στεγνώσῃ τὰ γραμμένα της μὲ τὸ μανδύλι της καὶ ὄχι μὲ τὸ στυπόχαρτο.

« *Ἀγαπητέ μου ἀδελφαί*, — εἶμαι πολὺ καλά. Ὅλες εἶμαστε *καλλά*. Ἡ μαμμά, τῆς πονεῖ τὸ κεφάλι. Ἐγὼ γράφω καὶ διαβάζω καὶ σιλλαβήζω, καὶ ἡ μαμμὰ λέγει πῶς εἶμαι πολὺ *καλλή* κώρη.— Ἡ ἀγαπιμένη σας φίλη,

Οὐίνιφρεδ. »

— Ἡ Οὐίνιφρεδ φαίνεται πῶς ἀγαπᾷ πολὺ τὴ μαμμά,—εἶπεν ἡ Μαριωρή.

— Ἀγαπᾷ νὰ την χαϊδεύουν, καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε τόσον πρόθυμη νὰ της κάμῃ τὰ θελήματά της! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.— Ἀληθινά, σκέπτομαι νὰ την παρακαλέσω νὰ μὴ τὴν χαϊδεύῃ ἔτσι...

— Ἄχ! αὐτὰ τὰ γράμματα! μὲ κάμνουν νὰ νοσταλγῶ τὸ σπίτι . . . ἀνεστέναξεν ἡ Μαριωρή, ἐνῶ ἐπήγαιναν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ τα δώσουν νὰ τα διαβάσουν καὶ αἱ μικρότεραι...

Τίποτε ἔκτακτον δὲν συνέβη τὰς ἑπομένας ὀλίγας ἡμέρας. Οὔτε ἡ Μαριάννα οὔτε ἡ Ἐβελίνα ἔδειξαν σημεῖα βελτιώσεως, ἀλλὰ αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἦσαν πλέον τόσον κοντά, ὥστε ἡ Δωροθέα, κατὰ συμβουλὴν τῆς Ρόζας, τὰς ἄφισεν ἀνενοχλήτους. Ἐσκέφθη ὅτι εὐκολώτερα θὰ ἔβλεπαν τότε τὸ σφάλμα των, ὅταν δὲν θὰ ἦσαν παρόντα τὰ πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλάμβαναν τὰς κακὰς ἐπιδράσεις καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἄλλο ἐξαφνικὸ ἔπεσεν εἰς τὸ κεφάλι των. Ἕνα πρωΐ ἡ μὶς Μπάρκερ εἰδοποίησε τὰς μαθητρίας της ὅτι εἶχεν ἀποφασίσῃ ὅτι ὀλίγων μόνον ἡμερῶν διακοπὴν θὰ ἔκαμναν, ἀπὸ τὴν Μεγάλην Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα ἕως τὸ πρωΐ τῆς Τρίτης τοῦ Πάσχα, καὶ ὅτι τὴν Πεντηκοστὴν θὰ διέκοπταν δύο ἑβδομάδας· ἑπομένως ὅσα κορίτσια ἦσαν ἀπὸ μακρυνὰς πόλεις, ἔπρεπε νὰ κάμουν Πάσχα εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ μὴν ὑπάγουν στὰ σπίτια των παρὰ τὴν Πεντηκοστήν.

Τὸ ἄγγελμα τοῦτο ἐγέμισεν ἀπὸ ἀπελπισίαν τὰς φίλας μας. Καὶ τότε ἡ Δεωροθέα ἠγέρθη καὶ μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἠρώτησε:

— Αὐτὸ δηλαδὴ σημαίνει ὅτι ἐγὼ καὶ αἱ ἀδελφαί μου θὰ μείνωμεν ἐδῶ;

— Βεβαίως, Δωροθέα μου, ἀπήντησεν ἡ μὶς Μπάρκερ. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πᾶτε στὸ σπίτι σας καὶ νὰ ταξιδεύετε ἔπειτα ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς διὰ νὰ ἐπιστρέψετε.

— Εἰμποροῦμε ὅμως νὰ ἔλθωμεν μίαν ἡμέραν ἀργότερα, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Ἐν πρώτοις, δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ χάσετε τὸ σχολεῖον μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν· δεύτερον, οἱ γονεῖς σας καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα εὑρίσκουν πολὺ καλὴν τὴν ἀπόφασίν μου, διότι ἡ μητέρα σας μοῦ γράφει ὅτι τὸ προτιμᾷ, παρὰ ἂν ἐπηγαίνατε τώρα, — ἀπήντησε μὲ ψυχρὸν τόνον ἡ μὶς Μπάρκερ, καὶ ἐπρόσθεσε: — Κάθησε λοιπὸν κάτω ἀμέσως καὶ μὴν ὁμιλήσῃς δευτέραν φορὰν δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!

Ἡ Δωροθέα ἔμεινε κατάπληκτος· εἶχε χάσῃ καὶ τὴν τελευταίαν της πλέον ἐλπίδα· ἡ μητέρα, ἢ μᾶλλον ἡ μητρυιά της, τῆς ἐφέρθη σὰν διπρόσωπη!

Ἀλλὰ ἡ κυρία Μάρσαλ δὲν εἶχε γράψῃ ἐκεῖνα τὰ πράγματα εἰς τὴν μίς Μπάρκερ. Τῆς εἶχε γράψῃ ἀπ' ἐναντίας ὅτι ἡ ἀποφασίς της ἐκείνη ἦτο δυςάρεστος δι' ὅλους των εἰς τὸ σπίτι, διότι ὅλοι ἐλαχταροῦσαν νὰ ἴδοῦν τὰ κορίτσια ἀλλά, ἀφοῦ αὐτὰ ἐφαίνοντο εὐτυχῆ καὶ εὐχαριστημένα, θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ χάσουν τὰ μαθήματά των.

«Ἴσως —προσέθετε — θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἔλθουν λιγάκι ἀργότερα, ἕνεκα πολλῶν καὶ διαφόρων λόγων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναμαι νὰ ἐκταθῶ ἐπὶ τοῦ παρόντος.»

Αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ ἦσαν ἔξω φρενῶν, καὶ εἰς ὅλον τὸ σχολεῖον ἔπνεεν ἄνεμος μελαγχολίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Εἰς μάτην ἡ Ρόζα ἔκαμνε τὰ δυνατά της διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν φίλην της Δωροθέαν.

— Δὲν κυττάζεις ἐμένα; τῆς ἔλεγεν. Ἐγὼ εἶμαι σὰν κατάδικος ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ ζῶ μὲ ἕνα ὡρισμένον σκοπόν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ πέρνω κατάκαρδα...

Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς Ρόζας ἦτο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πῶς νὰ τὴν ἀποβάλουν, διότι δὲν ἔβλεπεν ἄλλον τρόπον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀλλὰ μόλονότι ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τρελλάνῃ τὰς διδασκαλίσσας της, αἱ ἐλπίδες της ἦσαν ὀλίγαι, διότι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ μὶς Μπάρκερ θὰ ἐδιωχνεν ἐκουσίως μίαν μαθήτριαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάϊμ]

Η ΓΑΤΑ, Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΕΛΤΣ

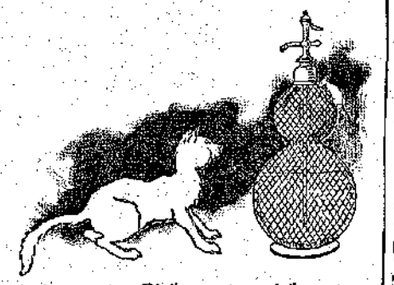

ΣΚΗΝΗ Α'. — Σ' ἔπιασα!... σ' ἔφαγα!...

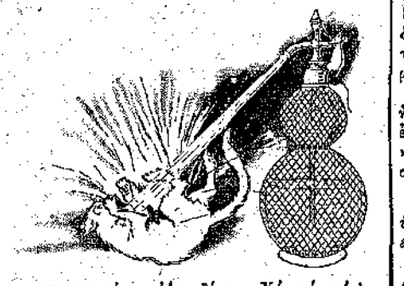

ΣΚΗΝΗ Β'. — Ἀμ δέ; ... Χά, χά, χά!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 88ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

["Ιδε Διάπλασιν τοῦ 1904, σελ. 366.]

Δὲν εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Ἐκτὸς τῆς συλλογῆς τοῦ *Πεπρωμένου*, τοῦ *Δάσους Φοινίκων* καὶ δύο ἢ τριῶν ἄλλων, εἰμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι δὲν ὑπάρχουν συλλογαὶ μὲ ἀληθῶς ὡραίας καὶ πρωτοτύπους Ἀσκήσεις. Μὴ βλέπετε τοὺς ἀριθμοὺς ποῦ σημειόνω παρακάτω, (οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀρκετοὶ μεγάλοι, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εἶνε μικρότεροι.) Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἔκρινα μ' ἐπιείκειαν καὶ *σχετικῶς*. Δηλαδή, αἱ διακριθεῖσαι αὐτὴν τὴν φορὰν Συλλογαὶ δὲν εἶνε ὅλαι ἀπολύτως ὡραῖαι ἀλλὰ σχετικῶς μὲ τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ἔλειψαν αἱ ἔμμετροι καλογραμμέναι Ἀσκήσεις, ἔλειψαν αἱ εὐφυεῖς καὶ νόστιμοι Ἀσκήσεις, ἔλειψαν τὰ νέα, τὰ πρωτοφανῆ εἰδη Ἀσκήσεων. Οἱ περισσότεροι, καὶ ὅταν δὲν ἀντιγράφουν ἀσυνειδήτως, μιμοῦνται δουλικῶς. Καὶ μιμοῦνται τὰ πλέον κοινά, τὰ τετριμμένα καὶ τὰ εὔκολα.

Ἀσκήσεις ἀντιγραμμένας ἀπὸ παλαιοὺς τόμους μου καὶ ἀπὸ ἄλλα περιοδικά, ἀνεκάλυψα πολλάς. Ἔκαμα δι' αὐτὰς τὸ χρέος μου—ἀλλὰ ἡ λύπη ἔμεινε λύπη. Καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα διὰ τὴν Διάπλασιν, παρὰ νὰ βλέπῃ φίλους της ἐπιχειροῦντας νὰ τῆς κλέψουν ἕν βραβεῖον! Ἄ, τί ταπεινὸν ποῦ εἶνε! Πόσον δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ μητέρα τῶν παιδιῶν ποῦ τὸ κάμνουν—καὶ μάλιστα ἐκείνων ποῦ ἐπιμένουν νὰ τὸ κάμνουν *ἐν γνώσει*...

Ἂς εἶνε! Ἐλπίζω ὅτι ὁ προσεχὴς Διαγωνισμὸς δὲν θὰ μοῦ δώσῃ ἀφορμὴν κανενὸς παραπόνου. Τὰ καλά μου παιδιὰ θὰ ἐργασθοῦν εὐσυνειδήτως, μὲ ζῆλον, μὲ προσοχήν, καὶ θὰ μὲ ἱκανοποιήσουν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν ἕκαστον ὄνομα, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς σημαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἁπλῶς ἐγκριθεισῶν καὶ δημοσιευσίμων Ἀσκήσεων, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐκ τῶν Ἀσκήσεων τούτων ἦσαν *ἰδιαιτέρως ὡραῖαι*. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου. Ἀλλ ὅταν οἱ ἀριθμοὶ δύο διαγωνιζομένων δίδουν τὸ ἴδιον ἄθροισμα (π: χ: 15+7 καὶ 13+9=22) προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν *δεύτερον* ἀριθμὸν μεγαλήτερον (13+9). — Ὁ τρίτος ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, εἶνε ὁ τῶν Εὐσήμων.

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς Α' Ἐξαμηνίας, καὶ ἐκ τῶν δημοσιευσίμων Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν μόνον *ὅσαι θὰ χρειασθοῦν*.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες, εἴτε σκοπίμως εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, τὴν ἡλικίαν των.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πεπρωμένον, 15+12 [14 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἕλλην Ἀθλητής, 15+10 [12 Ε].—Βρύχων, 14+9 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς, 15+8 [11Ε]. — Θετταλαμάγγης, 15+7 [11 Ε].—Χειμώνανθον, 15+6 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γλυκεῖα Ματιά, 13+7 [10Ε]. —Ναυσικᾶ, 13+7 [10Ε]—Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος, 14+6 [10Ε].— Γοργόφτερη Ἐλπίς, 14+6 [10Ε]. — Πρίγκιψ Τζάλμας, 13+6 [9Ε]. —Μακρολαίμης, 13+6 [9 Ε].— Ταπεινὸ Γιασεμί, 13+5 [9Ε]. — Ἀΰρα Καρδία, 13+5 [9Ε]. —Πτωχὴ Καλύβη, 15+3 [9Ε]. —Φαίνων, 15+3 [9Ε].—Μυστηριώδης Φύσις, 11+6 [8Ε] — Οὐδείς, 14+3 [8Ε]. —Ἀστερόεις Οὐρανός, 12+4 [8Ε]. — Στέλλα Δ Παπαδοπούλου, 11+4 [7Ε]. —Δρῦς τοῦ Κάμπου, 12+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ; Θαλάσσιος Ἀφρὸς 11+2 [6Ε].— Δημόδοκος, 11+2 [6Ε].—Δοὺξ τῆς Καρύστου 9+3 [6Ε] .— Νυκτοφύλαξ, 10+2 [6Ε] — Φωστὴρ τῆς Ἠπείρου, 9+2 [5Ε].— Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ: *(12—15 ἐτῶν.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς Ραφαὴλ 15+9 [12Ε]. *(Τὸ Δάσος Φοινίκων 15+10 [12Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, 15+7 [11Ε]. — Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός, 15+7 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄσπρος Ἀράπης 14+7 [10Ε]. — Π. Α. Κουρῆς, 13+7 [10Ε].— Δωδώνη, 13+6 [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δικέφαλος Ἀετός, 14+5 [9Ε]. — Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 15+3 [9Ε].— Κρεόλη, 13+4 [8Ε]. — Τριπτόλεμος 13+4 [8Ε]. — Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας, 12+4 [8Ε]. — Νῖκος Κατερινόπουλος, 12+4 [8Ε].—Σθενελαΐδας, 14+2 [8Ε]. — Ὠχρὸν Ἀμάραντον, 14+2 [8Ε]. — Φαληρικὴ Αὔρα, 15+1 [8Ε]. —Περσεύς, 13+2 [7Ε].—Νεραντζούλα, 13+2 [7Ε]. — Κρᾶθις, 10+4 [7Ε].— Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος 11+3 [7Ε]. — Πατατράκ, 12+2 [7Ε]. —Τύλλος Ὀστίλλιος, 13+1 [7Ε]. — Ἔνδοξον Μεσολόγγιον 9+4 [6Ε] — Τσίρος, 10+3 [6Ε].— Φῶς τῆς Νυκτός, 10+2 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σ Τσουρέλης, 9+1 [5Ε]. — Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ, 8+1 [5Ε] — Ὑψιπέτης Ἀετός. 7+2 [4Ε]. — Ροδόχρους Βιολέττα, 6+2 [4Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζοφερὸς Μεσαίων, 15+8 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεώργιος Ι. Ἀναγνώστου, 15+7 [11Ε]. — Κυματίζουσα Σημαία 14+7 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναύαρχος Κατσούρας, 15+6 [10Ε]. — Χειμωνιάτικος Ἥλιος, 15+6 [10Ε]. — Πύργος τῆς Πέτρας. 14+6 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Στυλιανὸς Μ Κωσταλίας. 15+5 [10Ε]. — Ἀραβικὸς Ἵππος, 13+6 [9Ε]. — Τρελλὴ Ψυχή, 13+5 [9Ε]. —Κυρία Σκαρφαλόστρα. 13+5 [9Ε]. — Νότης Δ. Παπαδόπουλος, 11+3 [7Ε], — Μικρὸς Λέσβιος, 10+2 [6Ε].

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ σήμερον προκηρύσσω τὸν νέον 92ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905. Ὅσοι γνωρίζουν τοὺς ὅρους—οἱ ὁποῖοι μένουν οἱ ἴδιοι, — καὶ ὅσοι ἔχουν ἤδη ἑτοιμασθῆ, εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν ἀμέσως τὰς Συλλογάς των. Διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς, οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Σεσπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Λύσεων**, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Διαγωνισμὸς Διηγήματος**, λήγει τὴν 30 Ἀπριλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
4. — **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς**, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
5. — **Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας**, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
6. — **Δεκάτη Ἑνάτη Κυριακή**, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.)
7. — **Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων**, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, (αἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Χρυσοῦς Ἀστήρ*, ἀφοῦ ἔλαβε τὸ γλυκίσμα ποῦ τοῦ ἔδωκε ἡ θεία του, σιωπᾷ.

— Διατί δὲν λέγεις εὐχαριστῶ τῆς θείας σου; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του.

— Γιατί περιμένω καὶ δεύτερο! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδίου Δακτύλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ ΔΙΑ ΤΙΠΟΤΕ

Ἔλαβα περισσοτέρας ἀπὸ διακοσίας ἐπιστολὰς φίλων μου ἐκπλήκτων, ταραγμένων, θυμωμένων, λυπημένων καὶ διαμαρτυρομένων διὰ τὰ γραφέντα εἰς κάποιον περιοδικὸν ἐναντίον τῆς «Διαπλάσεως». Εἰς τὸ μωρὸν αὐτὸ δημοσίευμα δὲν εἶχα κανένα σκοπὸν νὰπαντήσω, καὶ τὸ ἐδήλωσα. Ἀλλ' ἐπειδὴ βλέπω ὅτι οἱ φίλοι μου ἔγιναν ἔξω φρενῶν, ὡς νὰ προσεβλήθησαν αὐτοὶ προσωπικῶς,— φυσικά, ἀφοῦ μὲ ἀγαποῦν τόσον! — κρίνω καλὸν νὰ τους καθησυχάσω μὲ τὴν πληροφορίαν καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὰ γραφέντα δὲν ἔχουν *καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν*, πρῶτον ὡς δημοσιευθέντα εἰς φύλλον ἀνάξιον λόγου, καὶ δεύτερον ὡς προερχόμενα ἀπὸ ἄνθρωπον δυςηρεστημένον κατὰ τῆς Διαπλάσεως, διὰ λόγους οἱ ὁποῖοι δὲν τιμοῦν μὲν ἐκεῖνον, *τιμοῦν ὅμως τὴν Διάπλασιν*. Λοιπόν, ὁ γράψας ὀνομάζεται *Γεώργιος Χ. Ἐλευθερίδης*, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλμυρῷ (Θεσσαλίας) Γεωργικῆς Σχολῆς, πρώην συνδρομητής μου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Λάτρης τῆς Δήμητρος*. Ὁ κύριος αὐτὸς ἠθέλησε κάποτε νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ γραφείου μου τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, μὲ *ὅλως ἀκαταλλήλους* ἀπαντήσεις... Ἐπειδὴ δὲ τοιαῦτα τετράδια δὲν διαβιβάζονται διὰ τοῦ Γραφείου μου (τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά,) τοῦ τὰ ἐπέστρεψα μὲ τὴν παρατήρησιν νὰ τα διορθώσῃ ἢ νὰ στείλῃ ἄλλα. Ὁ κύριος, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇ καὶ ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ποῦ δὲν ἐπέτρεψα τὰ τετράδιά του εἰς τὸ καλάθι χωρὶς κἄν νὰ τον εἰδοποιήσω, (ὅπως εἶχα τὸ δικαίωμα) δυςηρεστήθη, ἐθύμωσε καὶ μοῦ ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν ποῦ δὲν θὰ τὴν ἔγραφε ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων. Τότε διηγήθην ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ 11ον φύλλον τοῦ 1904 (Σελὶς 86, στήλη γ'.) καὶ ἐδήλωσα ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀμειλίκτως κάθε τετράδιον ἐπιλήψιμον θὰ τὸ πετῶ εἰς τὸ καλάθι· ἀπέδωσα δὲ τὴν ὑβριστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Λάτρου τῆς Δήμητρος* εἰς στιγμιαίαν παραφορὰν καὶ ἐξέφρασα τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀναγνωρίζων τὸ μέγα ἀδίκημά του, θὰ μετανοοῦσε. Αὐτὸς ὅμως ἔχει μόνον δὲν μετενόησε, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ, νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ ἀπειλῇ. Φυσικά, εἰς τὰς ἐπιστολάς του δὲν ἔδωσα πλέον ἀπάντησιν, ἕως ὅτου ἐξαρύνθη καὶ ἔπαυσε. Ἀλλὰ τὸ παράλογον μῖσός του ἐναντίον τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία κανένα κακὸν δὲν του ἔκαμε, ἐξηκολούθησε νὰ κοχλάζῃ εἰς τὰ στήθη του, καὶ τώρα ηὗρε ἀφορμὴν νὰ *ξεθυμάνῃ*, γράφων τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, πρὸς τὸ νεοφανὲς περιοδικόν, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὴν φιλοξενήσῃ!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἔγινε «πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε.» Αἱ ὕβρεις, αἱ προερχόμεναι ἀπὸ πρώην συνδρομητήν, δυςηρεστημένον κατ' ἐμοῦ διὰ *τοιαύτην αἰτίαν*, ὄχι μόνον δὲν ἔχουν πλέον ὑβριστικὴν σημασίαν, ἀλλὰ μετατρέπονται εἰς ἐπαινόν μου καὶ εἰς καύχημά μου. Βέβαια θὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶνε δυςηρεστημένος ἐναντίον μου κανείς· ἀλλὰ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ εἶνε ἕνας, θὰ ηὐχόμην—καὶ κάθε φίλος μου θὰ τὸ ηὔχετο, — νὰ εἶνε μόνον καὶ μόνον διότι ἠθέλησα νὰ ἐκτελέσω αὐστηρῶς τὸ καθῆκόν μου καὶ ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Τὸ παρήγορον εἶνε, ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῶν 27 αὐτῶν ἐτῶν, ποῦ ἐκτελῶ τὸ καθῆκόν μου, μόνον ἕνας *Λάτρης τῆς Δήμητρος* παρουσιάσθη...

Αὐτὰ ἀπαντῶ ἅπαξ διὰ παντὸς πρὸς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι ἀνησύχησαν τόσον διὰ τὸ ἐπεισόδιον καὶ μοῦ ἔγραψαν τόσον ἐντρόμους ἐπιστολάς, ὡς νὰ ἐκινδύνευα πραγματικῶς. Ἂς ἡσυχάσουν! Ὁ μόνος κίνδυνος ποῦ διατρέχω ἀπὸ τοιαῦτα ἐπεισόδια, εἶνε... νὰ μὲ ἀγαπήσουν ἀκόμη περισσότερον οἱ φίλοι μου, μανθάνοντες διὰ ποίους λόγους εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνας πρώην συνδρομητής μου ἐχθρός!

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ἐξῆς ἀγαπητούς μου φίλους διὰ τὰς πολυτελεῖς καὶ καλλιτεχνικωτάτας πασχαλινὰς κάρτας, ποῦ μοῦ ἔστειλαν διὰ νὰ μου εὐχηθοῦν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη: *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Στέλλαν καὶ Νόην Παπαδόπουλον, Μέγαν Λιλιπούτη, Ζίναν* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν·) *Ζαππίδα* (ἡ ἀρ-νουθὼ κάρτα της θαυμασία!) *Κατσαρίδαν, Φ. Φλάμπαν, Ρομαντικὴν Ἀκτήν, Σεβιδωμένην, Στρατηγὸν Μπουλλερ, Μεγάλην Ἑλλάδα, Σίφνιον καὶ Ἰδιότροπον Νεάνιδα* (μὲ δυο ἐξόχως ὡραίας κάρτας.) —Ὅσας τυχὸν θὰ λάβω μετὰ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα, θὰ τας ἀναφέρω εἰς τὸ προσεχές.

Χαίρω ποῦ τὸ κατάλαβες «ἀπὸ τὸ ὕφος», *Χρυσόψαρο*, ὅτι ὁ Φαίδων ποῦ γράφει εἰς τὸν «Παιδικὸν Κόσμον» δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἰδικόν μας Φαίδωνα. Ὁ Φαίδων τῆς Διαπλάσεως, ὡς γνωρίζεις, εἶνε ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, πανελλήνιου φήμης συγγραφεύς, καὶ δὲν ὑπογράφεται μὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον παρὰ μόνον εἰς τὴν «Διάπλασιν», καὶ κάποτε εἰς τὰ «Παναθήναια».

Ἔλαβα τὰ «Λεσβιακὰ» τοῦ Σχολάρχου κ. Σπ. Ἀναγνώστου, πολυτιμοτάτην λαογραφικὴν συλλογήν, βραβευθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Γλωσσικῆς Ἑταιρίας. Ἀποτελεῖται ἀπὸ *Γραμματικὴν* τῆς ἐν Λέσβῳ λαλουμένης γλώσσης, ἀπὸ *Γλωσσάριον* τοῦ λεσβιακοῦ ἰδιώματος καὶ ἀπὸ *Συλλογὴν* δημοτικῶν ἀσμάτων, παραμυθιῶν κτλ. Συνιστῶ τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τοὺς γονεῖς τῶν συνδρομητῶν μου καὶ τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφούς, τους καταγινομένους τυχὸν περὶ τὰ λαογραφικά.

Ἡ *Ἀσέληνος Νὺξ* [4Ε] πάσχει καὶ αὐτὴ ἀπὸ διαπλασίτιδα. Καὶ ἰδοὺ τί ἔπαθε κατ' αὐτάς: Ἔδωσεν ἐξετάσεις (τὸ Σχολεῖόν της κάμνει ἐξετάσεις τώρα, καὶ ὄχι τὸν Ἰούνιον), ἐπροβιβάσθη μὲ ἄριστα, καὶ... παρὰ τῆς χειρὸς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἔλαβε τρία χρυσόδετα βιβλία ὡς Βραβεῖα. Βλέπετε; Αὐτὰ ἔχουν δυοῖ πάσχουν ἀπὸ διαπλασίτιδα...

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ καὶ ὡραῖα ποῦ γράφεις, *Ἑλληνοσούλα* [ΕΕ]. Διὰ δύο τετράδια θὰ πληρώσῃς λεπτὰ 30. Μ' ἀλήθεια, δὲν ἤξευρες ὅτι κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν τιμᾶται λεπτὰ 15;

Φίλημα τοῦ Κύματος [ΕΕΕ], διὰ τὰς ἐνεργείας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι μαοτυροῦν δίκην τὴν ἀγάπην σου, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω θερμότατα. Ὡραῖον τὸ Παιδ. Πνεῦμα, ἀλλὰ παρόμοιον ἔχω δημοσιεύσῃ καὶ ἄλλοτε.

«Ὁσάκις λαμβάνω τὸ φυλλάδιόν σου, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀγνὴ Ψυχὴ* [ΕΕΕ], — καὶ βλέπω τὸν τίτλον *Διάπλασις τῶν Παίδων*, σκέπτομαι ὅτι εἶνε λανθασμένος. Διότι ὄχι μόνον τῶν παιδῶν, νεανίδων καὶ ἐφήβων, καθὼς λέγεις, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων, τῶν κυρίων καὶ κυριῶν, εἶσαι ἀνάγνωσμα προαιρετικόν. Θὰ σοῦ το ἀποδείξω εὐθύς.» Καὶ ἐξακολουθοῦσα ἡ καλή μου φίλη, μὲ πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὸ σπίτι της μὲ διαβάζουν ὅλοι, ἰδιαλῆ καὶ αὐτή, καὶ ἡ μαμά της, καὶ ὁ θεῖος της. Τὸ πιστεύω! εἰς ὅλα τὰ σπίτια μήπως δὲν γίνεται τὸ ἴδιον;

Πιθανόν, *Ἀννίβα Καρχηδόνις* [ΕΕ], μερικαὶ Ἀσκήσεις νὰ ἐπιδέχωνται πολλὰς λύσεις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἀρθαὶ θεωροῦνται μόνον αἱ δημοσιευόμεναι, εἶπα πολλάκις εἰς τοὺς λύτας νὰ σημειόνουν ὅσας λύσεις ἐκάστης Ἀσκήσεως εὑρίσκουν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν θὰ εἶνε καὶ ἡ ὀρθή.

Δὲν κάμνεις καλά, *Ἐαρινὴ Νεφέλη* [Ε], νὰ σχίζῃς τὰς ἐπιστολάς σου ἀπὸ τὸν φόβον ὅτι θὰ με κουράσουν μὲ ἀνοησίας! Πρῶτον, σὺ ποτὲ δὲν γράφεις ἀνοησίας· δεύτερον ἐγὼ ποτὲ δὲν κουράζομαι ἀπὸ ἐπιστολὰς ἀγαπητῶν φίλων μου. Γράφε μου λοιπὸν συχνά· αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν σοῦ συνιστᾷ καὶ ὁ Ἀνανίας κατὰ τῆς διαπλασίτιδός σου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 88ον Διαγωνισμόν, καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς τὰς δύο αὐτὰς ἑβδομάδας μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἑξῆς: *Λατάνια* [ΕΕΕ] — τὸ καλοκαῖρι θάρχισῃ νὰ μου γράφῃ καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή της· τί χαρά μου! — *Ντούμπλ-Τρίπλ* [ΕΕΕ], *Σθενελαΐδας* [ΕΕ], *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [ΕΕΕ], *Χειμώνανθον* [ΕΕ], *Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας* [ΕΕΕ], *Κατσαρίδα* [ΕΕ], *Κυματίζουσα Σημαία* [ΕΕ], *Οὖτος τοῦ Μουσοπράνου* [4Ε], *Κέρας τῆς Ἀμαλθείας* [4Ε], *Ἀετιδεὺς* [ΕΕ], *Θαλάσσιος Ἀὴρ* [ΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετὸς* [4Ε], *Δροσόλουστος Νὺξ* [5Ε], *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ], *Δοὺξ τῆς Καρύστου* [ΕΕ], *Ξανθὴ Φοῖβη* [ΕΕΕ], καὶ *Κόκκινον Κρίνον* [5Ε], τρεῖς ἐπιστολὰς μὲ ποικιλίαν ἐφημερίδων.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀποδημοῦσαν Χιωτοπούλαν* (Β. Μ) *Δούκισσαν τῆς Χίου* (αὐτὸ διὰ τὴν ἀδελφήν σου Ο. Μ.) *Πτερωτὴν Καρδίαν* (Γ. Θ. Π.) *Ἀρχικουτούλικαν* (+... αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Πτερωτὴν Ἐλπίδα* (+Κ+, μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ* (Ε. Κ. δὲν σου δίδω τὸ πρῶτον, διότι εἶσαι ἀγόρι·) *Συριανὴν Ἀκτὴν* (Μ. Π. Μ. ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε δοσμένα·) *Φιλόχλωρον Δαφνούλαν* (Α. Ι. Μ. λάβε αὐτό, ποῦ ἐνθυμίζει ἐν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποιήματα τοῦ Βαλαωρίτου, — τὸ 'Ἐλεγεῖον του εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἐφεσίαν Ἀρτέμιδα* (Μ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα·) *Ἐρυθρὰν Ἀκτῖνα* (Α. Ν. Τ. τὸ προτιμώμενον τὸ

ἔχει ἄλλη σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς προθέσεις) καὶ *Χιόνα τοῦ Ταϋγέτου* (αὐτὸ διὰ τὴν ἀδελφῆν σου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄρης* μὲ τὴν *Ναυσικᾶν* καὶ *Κίτρινην Μάσκαν* — ὁ *Δοὺξ τῆς Δημητσάνης* μὲ τὸν *Δοῦκα τῆς Καρύστου*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — ὁ *Θετταλομάγνης* μὲ τὸν *Ἀρτιαλίαν*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν* καὶ *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* — ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Καρδιογνώστην*, *Μαργαρίταν τοῦ Αἰγαίου*, *Φοῦλι τῆς Χίου* καὶ *Ἀριάδην* — ὁ *Οὖρος τοῦ Μονοπράνου* μὲ τὸ *Ὤχρὸν Ἀμάραντον*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν* καὶ *Σανθὴν Φοίβην* — τὸ *Ὤχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Θετταλὸν Καλλιτέχνην*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Ἄνθος τῆς Ἀγνότητος* καὶ *Σημαίαν τοῦ Φωτός* — ἡ *Ὠχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Ἀπελπν Ναύτην*, *Ἐργατικὴν Μύρμηκα*, *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Χρυσανθεμίδα* καὶ *Πούλιον Δράκον* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸ *Ἔρημο Πουλί*, *Πόρτ-Ἀρθούρ*, *Καρδιογνώστην*, *Λευκὴν Νύκτα* καὶ *Κινέζικην Κοτσίδαν* — ὁ *Φαίνων* μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Φουρνέλλο*, *Ψαροπούλαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος*, *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ *Μαραμένον Μενεξέν*.

Ἡ Διάπλαστις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσοῖν Αἰῶνα* ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· ὅμως, ἂν ἔγραφες πιὸ εὐανάγνωστα, θὰ ἔπερνες περισσότερα εὔσημα· σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ξεχνᾷς τὸν κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* ([ΕΕΕ] μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε τόσον ὡραῖον, ὥστε δὲν πρέπει νὰ σοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα τῆς ἀλλαγῆς· τὰ Π. Πνεῦμα ὡραιότατον·) *Χίμαιραν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν, καὶ τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου σου·) *Μαρουσίαν* ([5Ε] διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολήν· τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου· εἰς τὸ προσεχὲς θαναγγείλω τὴν ἐφεύρεσίν σου, εὖγε!) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* (ὡραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διατύπωσιν·) *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* ([ΕΕ] ὡραία ἡ παρομοίωσίς σου· βεβαίως ἡ μακροβιότης εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς ἐπιτυχίας ἑνὸς περιοδικοῦ·) *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] διὰ τὸν ὕμνον σου εἰς τὴν "Ανοιξιν·) *Μαρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Εὐγενίαν Σ. Μ* (ἔστειλα·) *Θεὰν τῆς Ἐλπίδος* (χαίρω ποῦ σοῦ ἤρεσε τόσον τὸ περιοδικόν μας·) *Καθαρὸν Ἀέρα* (ἔστειλα·) *Ναύαρχον Τόγο* ([Ε] ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις·) *Δ. Ε. Ψ.* (γεωλογικὸν βέβαια φαινόμενον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐξήγησιν μόνον ἐπιτόπιος ἐξέτασις ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος εἰμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* ([Ε] νὰ το πάλιν! ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἀφελὴς καὶ ὡραία, ἀκριβῶς διότι δὲν ἐγράφη δι' εὔσημα. . .) *Ἄλφα-Βῆτα* (ἔστειλα·) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός* (ἔχει καλῶς·) *Πεπρωμένον* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου·) *Πτερὸν τῆς Μελίσσης* (ἔστειλα· δὲν θὰ τὰς χάσῃς!) *Θυγατέρα τοῦ Φαραώ* (πρέπει νὰ μοῦ ξαναστείλῃς τὴν ἀγγελίαν σου, συναδευομένην μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς δημοσιεύσεως·) *Ρόδόπην* (νὰ καὶ ἄλλη μὲ διαπλασίτεδα! καλέ αὐτὸ κατήντησε ἐπιδημία!) *Εὐμολπιάδα*, *Αἴμον*, (τὰ Π. Πνεύματα χαριτωμένα·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐκτενῆ κατάλογον·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* ([Ε], τὸ ψευδώνυμον *Θεσσαλικὸν Ρόδον* ἐνεκρίθη διὰ τὴν φίλην μας Α. Γ. Ζ. εἰς τὸ 14ον φύλλον·) *Γ. Ἀγαθοκλῆν*, *Ἀδελφὴν Ψυχὴν* ([ΕΕ] ἔστειλα· πῶς σοῦ ἐφάνη λοιπὸν τὸ *διπλοῦν*;) *Κάκιαν* ([Ε] φίλησέ μου τ' ἀδελφάκια· ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἡ *Παλλὰς* ἔγινεν ἐντελῶς καλά·) *Ἰωάννην Μ.* ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ὅταν θὰ μοῦ στείλῃς τὸ ἀντίτιμον τοῦ ψευδωνύμου, γράψε μου μαζί καὶ μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου, νὰ σοῦ διαλέξω·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (αἱ μητρικαὶ εὐχαί μου σὲ παρακολουθοῦν·) *Φρᾶ-Διάβολον* (ἀκόμη·) *Ἄσπρην Πασχαλιὰν* (βεβαίως τὰ ἔλαβα καὶ ἔστειλα ἀποδείξεις·) *Τηλέμαχον* (εὐχαριστῶ·) *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης* (περίμενε νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός, καὶ τότε στέλλεις Ἀσκήσεις·) *Δεσβιανὸν Οὐρανὸν*, *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐκλογήν· τὸ ρητὸν ἐκεῖνο τῆς *Στέλλας* εἶνε διὰ τὸν διαγ. Καλλιγραφίας;) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν* (μὴν ἀνησυχῇς· τὰ ἔλαβα μετὰ τὴν ὑπόμνησιν·) *Κρεόληκ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ψηφιδίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

228. Συλλαβόγριφος.

Εἰς τὸ μέσον δύο γραμμάτων
ζῴου ἔγραψα κραυγήν,
Κ' εἶδα τότε Νηρηΐδα
νὰ προβάλῃ εἰς τὴν στιγμήν.

229. Στοιχειόγριφος.

Ἀκουμπῶ σὲ πέντε μέρη
Καὶ μ' ἐκεῖνα μὲ προφέρει
Ὁποιος βέβαια μὲ φέρει . . .
Μ' ἂν τὰ τρία μόνον φέρῃ
Τὰ ὑστερινά μου μέρη,
Τότε ἀκούει,—δὲν προφέρει.

230. Ἀναγραμματισμός.

Ρήτορ' ἀρχαῖον καὶ δεινὸν ὁ λύτης θὰ ἀστεύσῃ,
Ἓν ὄργανον δεσμεύσεως ἂν ἀναγραμματίσῃ.

231. Αἴνιγμα.

Μ' ἕνα μὲ γράφεις κι' ὅμως ἔχω δύο μί.
Κι' ἂν τα προφέρῃς δίς,
Θὰ κάμῃς λῦτα; τάνομά μου στὴ στιγμή ...
Δὲν εἶνε νάπορῆς;

232 Κυβόλεξον ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

★★★★ Διὰ νὰ ποτελέσῃς τὸ Κυβόλεξον,
★★★★ πρέπει νὰ εὕρῃς μίαν λέξιν. Αἱ
★★★★ ἄλλαι τρεῖς θὰ προκύψουν ἐκ τῆς
★★★★ πρώτης ταύτης λέξεως, διὰ τριῶν συνεχῶν ἀναγραμματισμῶν.

233. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Γωνία.

1. — Καινούργια γνῶσι νὰ σ' εἶχα πρῶτα. (διὰ τὴν κάθετον τῆς γωνίας.)
2. — Τρέφεται ψυχὴ μαθήματι.
3. — Χράνω καὶ πόνῳ τὰ καλά.
4. — Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσῃς τὰ πάντα.
5. — Κριταὶ τοῦ Ἅδου, Μίνως, Ραδάμανθυς, Αἰακός.
6. — Ὅ,τι κάμῃς θὰ το εὕρῃς.

234—237. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. — Ταχύτεραι τῶν καλῶν εἶνε αἱ κακαὶ εἰδήσεις.
2. — Ἐν Τραπεζοῦντι ἐβασίλευεν ὁ Ἀέτιος.
3. — Ἡ ἔλαφος καὶ ἡ δορκὰς εἶνε ζῷα κερασφόρα.
4. — Ἦλθα καὶ ἀναχωρῶ αὐθημερόν.

238. Παίγνιον.

α-στος-ε- τη- ε-βη- σι-γον- ε-τον- λε-νη-δι- νον μυ-λη

Διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, παρεντιθεμένης εἰς τὸ μέσον ἑκάστου ζεύγους τῶν ἀνωτέρω συλλαβῶν (τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ ἀλλαχθῇ), νὰ σχηματισθοῦν ὀκτὼ λέξεις.

239. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Πυραμίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ σειρὰν (τῆς πρώτης τιθεμένης καθέτως) νὰποτελέσουν Πυραμίδα:

Νῆσσα, δίνη, λοιμός, Ζαχαρίας

240. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ τελευταῖον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ προτελευταῖον τῆς δευτέρας, τὸ προ-προτελευταῖον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ:

1. Μουσικὸν ὄργανον. 2, Ἔντομον. 3, Ἔργαλεῖον ἢ ὀστοῦν. 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Ἀρχαία πόλις. 6, Κυνικὸς φιλόσοφος. 7, Ἀρχαία βασιλόπαις.

241 Φωνηεντόλεπον.

★ - σχς - ν - τ - νσ

242. Γρῖφος.

				απ				ια		κι	
Ω				απ				ια		κι	
—	Π	Δὼν	Ζ		ον		L		π		θν
L				απ				ια		κι	
				απ				ια		κι	

[Πῶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 9 καὶ 10

97. Ἱππὸς (ἱλύς, σός.) — 98. Ταὼς (τά, ὡς.) — 99. Ὁ φακός, ἡ φακή.

100.
Η
ΙΔΗ
ΗΔΙΟΣ
ΙΣΠΔΝΙΑ
ΠΑΡΑΣΣΙΟΣ

101.-103. 1, Ἡ Κυανῆ Θάλασσα (διότι λέγουν ὅτι τὸ κυανοῦν χρῶμα εἶνε κατὰ τῆς βασκανίας.) 2, Ὁ Λοπᾶς τῆς Βολιβίας. 3, Ἡ Οὐψάλη (ὁ ψάλλει.) — 104. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (ἐλπίς, λοπάς, ὅσιος, ἴδιος, Διάπλασις, Ἀσία, σέλας.) — 105-109. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΑ: *ράκος, ράπτω, ὅραμα, Τάρας, Ἀκράτα.* — 110. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μύκονος, ΒΕλγιον, ΑνΝίβας, ΓένΕσις, ΒεσΟλῖνον, ΣηκουΑνας, ΜαυροβΟύνιον, ΣοφοκλῆΣ.) — 111. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. — 112. *Ἐξερχομένη εἰς περίπατον, ἐνδύομαι ἐπιμελῶς.* (Ἐξ ἐρ χο - μὲν ὕεις - περὶ πᾶ τὸν - ἐν δύο - μαι ἐπὶ μέλος.)

---

113. Ποσειδῶν (πῶς, ἰδών.) — 114. Φάσμα-ἄσμα. — 115. Ἥρα - ἠρα.

116.
Δ Α
Η Ν
ΜΑΛΑ
Ο Χ
ΔΩΜΑ
Ο Ρ
ΚΩΟΣ
Ο Ι
Σ Σ

117. Ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὡς τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος, τὴν ἐν Λεύκτροις καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. — 118-120. 1, *Ἴδη* (Η ΔΙάπλασις ...) 2, *Αἶνος* (σῶΣΟΝ ΙΑτρέ ...) 3, *Αἶμος* (τΙΣ Ο ΜΙΑρός. . .) — 121.-125. Διὰ τοῦ Α: *Τάρας, Ἀλάσκα, Ἀκράγας, Πασαμᾶς, Καβάλλα.* — 126. Ἡ γλῶσσα λανθάνουσα τἀληθῆ λέγει. — 127. *Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐπροβιβάσθην* (εἰς τὰς - ἐξ ε τα - σ' εἰς ε - πρὸ δίβα σθην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Γεώργιος Δ. Ἰατρίδης, σπουδαστὴς τοῦ Δικαίου, Καρδίτσα. (Ε,41)

Γραμματόσημα μόνον ἀνταλλάσσω παντὸς Κράτους, δελτάρια ὄχι. — Δνὶς Ἑλίζα Φέρμπο», ὁδὸς Πατησίων, 30-Α, Ἀθῆναι (Ε,42)

Ἱδρύθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος ὀνόματι «Ἀπόλλων». Σκοπὸς: Ξεσπάθωμα κ' ἐγγραφὴ ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διεύθυνσις Συλλόγου: Mr Parissis Evangelinos, Poste-restante, Alexandrie (Egypte) (Ε,43)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905